

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

12. Quomodo ijs, qui falsò se cum Cræso felices judicârunt,
resipiscendum?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

ab eo sibi nutu Dei fuisset dictum, ex viuentibus beatum esse neminem. Quod dictum ubi subyt Cræso, ferunt eum ex vehementi defectione animi victum ingemiscientem ter Solonem nominasse; & Cyrum, cum audisset, iussisse interpretes eum percontari. Quemnam inuocaret? illosq; accedentes fuisse percontatos, & hunc interrogatum silentium egisse. Deinde cum loqui cogeretur, dixisse: illum nominavi, qui ut omnes tyrannos alloqueretur, ego quam ingentem pecuniam, preoptarem. Eum non planè loquentem, rursus interrogat, quidnam esset, quod dixisset? Efflagitantibus atq; instantibus interrogatione, inquit, quemadmodum Solon, qui esset Atheniensis, ad ipsum a principio venisset, & intuitus omnes eius opes coram, pro nihilo duxisset. Adèd qua de ipso dixerat, ea omnia euenisse: neque hæc magis de seipso, quam de omni hominum genere, & de his præsertim, qui sibi ipsis beati viderentur. Hac Cræso referentè, jam pyra incensa, ardere extrema cepisse, & Cyrum auditis per interpretem, qua Cræsus dixisset, pœnituisse: cum se quoq; hominem esse cognosceret, qui alium hominem, qui inferior non fuisset opibus, vivum rogo traderet. Præterea veritum ob id pœnam, ac reputantem, nihil esse rebus humanis stabile, iussisse ignem celerrimè extinguere jam incensum, Cræsumq; deponi, & quæ circa eum erant. Verùm eos, qui ignem iam conabantur extinguere, non eualuisse.

Huc vsque Cræsi, diuitumque omnium, qui in opibus beatitudinem suam constituunt, miseria. Nempe ita & ipsi loquentur, cum diuite epulone in inferno, & damnatorum flamma cruciati. Ibi frustra, quia serò, deplorabunt suam insaniam, cum non iam Soloni, sed neque ipsi Christo crediderint, qui non dixit: *Beati diuites*, sed *Beati pauperes*, itemque: *Va vobis diuitibus*. Sed hoc vè nondum credunt, quia nondum sentiunt, alioquin & ipsi sibi facerent amicos de mammona iniquitatis. Nam audi, quid de Cræso memoret Herodotus. Iusserat iam Cyrus rogam dirui, pyramq; extingui, sed indomitam. ait igitur, *ibi Cræsum, cognita per Lydos Cyri pœnitentia cum cerneret unumquemq; extinguendo deuoluendog; igni incumbentem nihil tamen profici, exclamando inuocasse Apollinem, ut ipsi adesset, si quod ab eo donum illi gratum fuisset oblatum, ipsumq; presenti malo liberaret.* Ita cum lacrymis Cræso deum innocante, nimbos repentè, cum serenum ac tranquillum esset, confractos esse, imbresq; erupisse, ac vehementissima aqua pluuisse, & rogam extinxisse.

XII.

Matth. 5. 3.

Luc. 6. 24.

Luc. 16. 9.

Ff

extinxisse:

Dan. 4. 24.
Luc. 16. 9.

S. Gregorius
Naz. orat. 16.
de pauperum
amore.

extinxisse: Non disputo cuius hoc ope acciderit. Illud hinc diu-
ti suadeo: *Peccata tua eleemosynis redime.* Et iterum, *ô diuites, facite*
vobis amicos de mammona iniquitatis: ut cum defeceritis, recipiant
vos in aeterna tabernacula. Nam, vt S. Gregorius Nazianzenus lo-
quitur: *Nullus cultus Deo perinde gratus est, vt misericordia erga*
pauperes. Nam primò, Deus vult quosdam esse pauperes, vt nos infirmi-
tatis nostra submoneant. Secundò pauperes inuandis sunt: quia fratres
nostri sunt, tum natura; tum imaginis Dei in Christo renouata; tum
fidei, spei, dilectionis, & adoptionis diuina, tum vite beata respectu. Ter-
tiò, quia ad Christum communem fratrem aspiramus. Quarto, quia
cum nihil sit stabile in presenti, de opibus per pauperes in tuto collocandis
est cogitandum. Quintò, ob infinita huius rei commoda, quae ad triare-
vocari possunt, scilicet ex malis praeseruatio, salutis certitudo, promi-
rum maxima fiducia. Sextò, quia Deus, qui innumera nobis contulit
beneficia, iubet, vt pauca fratribus largiamur. Septimò, nihil tam Deo
proprium, quam misericordia & beneficentia, ille autem nobis imitan-
dus est. Octauò, pauperes sub speciali cura & prouidentia latent, teste
Scriptura. Nonò, quia in die iudicij electi ob eleemosynas factas calo-
reprobi ob eas neglectas inferno adiudicabuntur.

CAPVT XVIII.

*Quid sit Honor, Laus, Gloria? quantum bonum? & aequè istud
bonum improbis ac probis contingere.*

I.
Aristot. lib. 4.
Ethic. c. 3.

Idem 1. Ethic.
cap. 5.

S. Thom. 2. 2.
q. 103. a. 1. in
corp.

Hinter externa atque fortuita hominis bona, honor est ma-
ximum, vt Philosophus testatur. Quod bonum etiam
ex diuitijs saepe confurgit, quemadmodum contemptus
ex paupertate. Non tamen est ille nexus ita necessarius, vt non
aliquando & opes dedecori sint, & paupertas honoretur. Quam-
uis vtrumque, & gloria scilicet, & ignominia alijs quoque varijs
ex rebus oriatur. Honor quippe ex mente Aristotelis proprie est
exhibitio reuerentia in testimonium virtutis, quae multiplex esse con-
suevit; seu potius si secundum vulgi iudicium, & latius loqua-
mur, est testificatio de excellentia alicuius, siue is excellat virtute, cui
honor praecipue debetur; siue sanguine, siue opibus, siue indole,
siue scientijs & arte, siue officijs, & dignitate, aut alijs titulis, qui
significant